

Magyar Zoltán
országgyűlési képviselő

Magyarországi Hivatal

Magyar Zoltán 4/3551

Dátum: 2011 JÚN 15.

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Házszabály 91. § (1) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani a Vidékfejlesztési Minisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium irányítójához

„Az illetékesek miért hagynak egy rendkívül fontos, nemzetközileg is védett természetvédelmi területet tönkretenni?”

címmel.

A benyújtott kérdésekre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Többségünk Fekete István műveiből ismerte és szerette meg ezt a madárparadicsomot. Mára azonban a Balatonfenyves melletti, különösen védett vízimadár-rezervátum végveszélybe került. A láp Balaton-felvidéki Nemzeti Parkhoz tartozik és 1977 óta természetvédelmi terület. Tizenegy kilométer hosszú, Balatonfenyvestől délre fekszik, Somogyzentpál, Táská, Nikla és Csömend települések közé ékelődve. A Nagyberék-Fehérvíz mára ramsári terület lett, mivel hosszú előkészítő munkát követően a láp bekerült a nemzetközi jelentőségű vadvizekről szóló egyezmény jegyzékébe. Ez a nemzetközi egyezmény biztosítaná a védett vízimadarak kiemelkedően fontos élőhelyeinek zavartalanágát, de láthatóan nem sokat ér ez a biztosíték ma Magyarországon.

Terepmadarászok vették észre május végén, hogy a Balatonfenyves melletti különösen védett vízimadár-rezervátum vízszintje kritikus szintre csökkent. A megmaradt alacsony vízállás a várhatóan kánikulai időjárásban teljesen el fog tűnni, így megszűnik az élőhely és vele ez a csodálatos madárparadicsom. A lápot a terület bérlője csapolta le. Tette ezt annak ellenére, hogy az ingovány épp június elseje óta lett nemzetközi jelentőségű vadvízi élőhely.

A szomorú és sajnos tipikus magyar történet eddig még könnyen követhető, innentől azonban több csavar is került a történetbe. Az állami tulajdonban lévő természetvédelmi terület földhasználati joga a Hubertus Agráripari Bt. kezében van. A terület használói módosított vízjogi engedély birtokában engedték le a vizet, ezt az engedélyt a Dél-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség adta ki. Most viszont már arról adtak

tájékoztatást, hogy a vízapasztást augusztus közepéig megtiltották. Szerintük ők időben intézkedtek, nem történt visszafordíthatatlan kár, és valószínűleg módosítani fogják az engedélyezett minimális vízszintet. Ezek szerint a felügyelet kiadott egy a védett lápot veszélyeztető engedélyt, majd egy annak ellentmondó ideiglenes határozattal mégis megtiltotta a vízleeresztést.

A Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatósága szintén érintett, a korábbi vízjogi engedély módosítását a vízügyi hatóság által előírtnál –egyébként helyesen- szigorúbb feltételekhez kötötték. A módosítót, szigorúbb engedélyt a helyi vizitársulat megfellebbezte. A másodokon eljáró Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség új eljárás lefolytatására kötelezte az elsőfokú hatóságot. Az engedélyt a nemzeti park ismét a magasabb tavaszi vízszinthez kötötte, de –állítólag véletlenül- aláírták azt a verziót, ami mentesíti e kitétel betartása alól a vizitársulatot.

Hogy az érintett vizitársulat miért kardoskodik ennyire a lecsapolás mellett? Érthető, ha megnézzük, hogy a vizitársulat intéző- és felügyelőbizottságának élén szintén a Hubertus Agráripári Bt. üzletvezetői állnak. A Hubertus egyébként Balatonfenyvesen wellness-szállodát üzemeltet, a vendéglátás mellett a cég vadásztatással és mezőgazdasággal is foglalkozik. A Hubertus Bt. a 99 évre szóló kötött földhaszonbérleti szerződés keretében információink szerint évente hektáronként tíz forintot fizet a Nagyberek-Fehérvízért. A környéken biztosra veszik, hogy a Hubertus célja a terület kiszáritása, hiszen a terület eredeti állapotában nehezen vadászható.

Az érintett Bt. háttere: a 4,16 milliárd forintos jegyzett tőkéjű Hubertus Bt. egyik beltagja a németországi Melsungenben bejegyzett Hubertus Agrarindustrielle GmbH & Co., a másik a Berek Kft., amelynek szintén a HA GmbH a tulajdonosa. A kültag Karl Friedrich Braun, ő és Ludwig Georg Braun a bt. felügyelőbizottságában is tagok. A családé a 2010-ben 485 millió euró nettó profitot termelő egészségügyi és gyógyszeripari multicég, a B. Braun Melsungen AG. Ludwig Georg Braunt 2008-ban a német kereskedelmi és iparkamara (DIHK) elnökévé választották. Köztudott, hogy átfedés a B. Braun és a Hubertus Bt. között is van.

Kérdéseim:

1. Hogy adhatott ki a DDKVF egy ennyire káros következményekkel járó engedélyt?
2. Milyen következménye lesz annak, hogy az engedélyezési eljárásba ügyfélként bevont Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóságával a Hubertus Agráripári Bt. a lecsapolást megelőzően nem egyeztetett?
3. Hogy lehet az, hogy állami területért tíz forintot fizet hektáronként a földhasználó?
4. Mikor készül a kormány az állam számára rendkívül előnytelen 99 évre szóló szerződés felülvizsgálatára?
5. A hatóságok megerősítésével mikor kívánja elérni a kormány, hogy az ilyen és ehhez hasonló súlyú, az élővilágot is nagymértékben károsító cselekményeket ne civileknek kelljen felismerni, bejelenteni?

6. Egyértelmű, hogy a lecsapolás mögött a terület vadászhatóságának elősegítése áll. A kormány miért nem áll ki a természeti értékek mellett, önös üzleti szempontok kielégítése helyett?
7. Kinek a felelősége, hogy hat hétig szabadon ömlött a víz a Nagyberek-Fehérvíz leeresztő zsilipjénél egy a Balatonba vezető csatornába, amely odáig vezetett, hogy jelenleg 120 cm-el alacsonyabb a kívánatosnál a terület vízállása?
8. Mit tettek a hatóságok a helyzet felismerése óta?
9. Igaz-e, az a sajtóértesülés, hogy a a berekből a vizet egy 2010 decemberében módosított vízjogi engedély birtokában az az év nyarán alakult Balaton-Nagyberek Vízitársulat engedte le az engedélyben meghatározott időszaki minimumszint közelébe?
10. Készült-e már terv a terület vízszint helyreállítására? Ha igen, honnan kívánják megoldani a problémát?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2011. június 15.

Magyar Zoltán
Jobbik